Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθὲν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 60. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δύατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1927 | Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 3

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ πρόσθεσε μελαγχολικά:

— Μὰ κι' ἡ Νταίζη τὸ ἔνιωσε. Τὰ παιδιὰ ἔχουν κάτι προαισθήματα παράξενα. Ἔκλαιγε καὶ μόνον ὅταν τὴν ἄφισα νὰ σὲ περιμένει, παρηγορήθηκε. Τὸ καϊμένο μοῦ, θὰ κλάψει πάλι λοιπόν.

— Τὰ τὴν ὥρα κοιμᾶται, ἀπάντησε ὁ κόντες, δείχνοντας τὴ μικρή, ποὺ ἡσύχη τώρα εἶχε ἀποκοιμηθεῖ μονομιᾶς στὴν ἀγκαλιά του. Μὴν ἀπελπίζεσαι, ἀγαπητή μου Διάνα. Ὁ βασιλιὰς δὲν ὅρισε ἀκόμη τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φύγω. Ἔχουμε καιρό. Τώρα πάμε νὰ βάλουμε τὴ μικρὴ νὰ κοιμηθεῖ.

Πέρασαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἡ μικρὴ Νταίζη, ἀφοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ πεῖ καληνύχτα στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ κάμει τὴν προσευχή της, ἀποκοιμήθηκε ἥσυχα στὸ μικρό της κρεβατάκι.

— Ἐγὼ εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μείνεις λίγον καιρό, Γεώργο, εἶπε ἡ λαίδη, καὶ σὺ φεύγεις πάλι. Μὰ ποῦ θὰ πᾶς αὐτὴ τὴ φορά; Δὲ μοῦ εἶπες.

— Στὶς ἀμερικανικὲς ἀποικίες μας, στὸ Νέο Πλυμούθ. Γίνονται ἐκεῖ νέες ταραχὲς κι' ὁ βασιλιὰς μὲ στέλνει γιὰ νὰ κάμω ἀνακρίσεις καὶ νὰ ἐπιβάλω τὴν τάξη, μὲ τὰ μέτρα ποὺ θὰ κρίνω ἐγὼ κατάλληλα.

— Καὶ θ' ἀργήσεις;

— Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω! εἶπε συλλογισμένος ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

Καὶ βλέποντας τὴν ἔκπληξη τῆς λαίδης Διάνας, πρόσθεσε:

— Αὐτὸς εἶναι μόνο ὁ ἐπίσημος λόγος τῆς ἀποστολῆς μου. Μὰ ὁ πραγματικὸς εἶναι τόσο σοβαρός, ὥστε μόνο σὲ σένα μπορῶ νὰ τὸν πῶ: Ὅταν τελείωσε ἡ ἀκρόαση μὲ τὸ βασιλιά, ἡ βασίλισσα μὲ φώναξε γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήσεις, καθὼς εἶπε. Ξέρεις πόσο καλὲς διαθέσεις ἔχει δείξει πάντοτε ἀπέναντί μου. Ὅταν ὅμως μείναμε μόνοι, ἄφισε ἀμέσως τὸ συνηθισμένο της ἐκεῖνο χαρούμενο ὕφος καὶ τὸ πρόσωπό της ἔγινε σκυθρωπό. Μοῦ ζήτησε ὅλη τὴν ἀφοσίωσή μου καὶ δὲ μοῦ ἔκρυψε τοὺς φόβους της γιὰ τὶς πολιτικὲς ταραχές. Τρομάζει ποὺ βλέπει ὅτι οἱ ἐχθροὶ τοῦ βασιλιᾶ γίνονται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περισσότεροι, τὸ Κοινοβούλιο ἐχθρικώτερο κι' οἱ ἐξεγέρσεις τολμηρότερες. Χρειάζεται χρυσάφι πολύ, πολύ, γιὰ νὰ σχηματισθῆ στρατὸς καὶ νὰ ἐξαγορασθοῦν οἱ ὑπηρεσίες ὁρισμένων ἀνθρώπων. Οἱ βασιλικοὶ δίνουν, ἀλλὰ δὲν τὰ βγάζουν πέρα. Ἡ βασίλισσα λοιπὸν σκέφθηκε τοὺς Ἄγγλους καθολικούς, ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἀμερική. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν τεράστιες περιουσίες καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τὸ βασιλιὰ νὰ καταπνίξει τὶς ἀντιδράσεις καὶ νὰ προλάβει χειρότερους κινδύνους... Πρέπει λοιπὸν κάποιος νὰ τοὺς πρίσει...

— Ὦ, μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο! φώναξε ἡ λαίδη, ποὺ οἱ λεπτομέρειες αὐτῆς μεγάλωναν τὶς ἀνησυχίες της. Ποιὸς ξέρει τί σὲ περιμένει κεῖ κάτω. Κι' ἂν μαντεύσουν τοὺς ἀληθινοὺς σκοπούς σου, κι' ἂν σὲ παρακολουθήσουν κρυφὰ καὶ σοῦ στήσουν καμμιὰ παγίδα; Ὦ, Γεώργο, δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς αὐτὴ τὴν ἀποστολή;

— Ν' ἀρνηθῶ μιὰν ἀποστολὴ ποὺ μοῦ ἀναθέτει ὁ βασιλιάς, Διάνα; Εἶναι δυνατό;

— Ἔχεις δίκιο! Μιλῶ σὰν παιδί, ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα μ' ἔκαμαν ἄνω-κάτω.

Δὲν εἶχε πιὰ δύναμη νὰ ἐπιβληθεῖ στὸν ἑαυτό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ὁ κόντες προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσει, ἀλλὰ ἡ λαίδη Διάνα, ποὺ πάντα της ἦταν γενναία, τώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσει τίποτα. Ἕνα προαίσθημα τῆς ἔλεγε ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ δὲν ἔμελλε νὰ βγεῖ σὲ καλό.

Κι' ἔτσι χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά της, τὴν ἄλλη μέρα ἔκαμε μόνη της τὶς προετοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ, γιατὶ δὲν ἤθελε ν' ἀφίσει σ' ἄλλον τὶς τόσο γλυκὲς καὶ τόσο θλιβερὲς γι' αὐτὴν φροντίδες.

Γιὰ νὰ μὴν πικραίνει τὸν ἄντρα της καὶ τὴ μικρὴ Νταίζη, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ μπαμπά της σὰ σκιά του, προσπαθοῦσε νὰλλάζει ὄψη μπροστά τους. Μὰ τὸ χαμόγε-

«Κρέμασε τὸ στολίδι στὸ λαιμὸ τοῦ κόντε...»
(Σελ. 22, στ. β.)

λο ποὺ ἔκανε, ἦταν τόσο χλωμὸ κι' ἀδύνατο!

Οἱ μέρες πέρασαν γρήγορα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὶς καταλάβει κι' ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν μποροῦσε ν' ἀφίσει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του τὴ λαίδη Διάνα, ποὺ τῆ συγκλόνιζαν οἱ λυγμοί.

— Θάρρος, ἀγαπητή μου Διάνα! τῆς εἶπε ἐπιτέλους. Μοῦ χρειάζεται ψυχραιμία καὶ τὰ δάκρυά σου μὲ κάνουν καὶ τὴ χάνω. Πρέπει νὰ τὰ κρατεῖς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ξύπνησαν τὴ θέληση τῆς νεαρᾶς λαίδης.

— Ἔχεις δίκιο! εἶπε. Θὰ εἶμαι γενναία, καθὼς εἶσαι καὶ σύ. Δὲ θὰ κλάψω πιά!

— Ἔτσι μπράβο! εἶπε χαμογελώντας ὁ κόντες. Ἔτσι σ' ἤξερα πάντα γενναία. Κ' ἀφοῦ σὲ βλέπω τόσο δυνατή, θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη θυσία.

— Θυσία;

— Θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δανείσεις τὸ μενταγιόνι σοῦ γιὰ τὸ ταξίδι μου.

Τὸ πρόσωπο τῆς Διάνας ἔδειξε βαθειὰ λύπη.

— Μὰ τὸ μενταγιόνι ἔχει τὴν εἰκόνα σου! εἶπε.

— Ναί, μὰ ἔχει καὶ τὴ δική σου. Ἂν εἶχα καιρό, θἄβαζα ἕνα ζωγράφο νὰ κάμει πάλι τὸ πορτραῖτο σου μαζὶ μὲ τὴ Νταιζούλα μας. Μὰ δὲν προφθαίνω πιά, γι' αὐτὸ σοῦ τὸ ζητῶ. Θὰ τὸ κρατῶ μαζί μου νύχτα καὶ μέρα κι' ἔτσι θὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ βρίσκομαι πιὸ κοντά σας.

— Κι' ἡ Νταίζη, ποὺ θέλει νὰ φιλεῖ κάθε βράδυ τὸ «χρυσὸ κουτάκι» πρὶν κοιμηθεῖ. καὶ ποὺ εἶναι τόσο περήφανη, γιατὶ ξέρει τὸ μυστικὸ νὰ τ' ἀνοίγει;

— Ἡ Νταίζη θὰ πηγαίνει νὰ λέει καληνύχτα στὴ μεγάλη ζωγραφιά μου, ποὺ εἶναι στὸ σαλόνι, εἶπε ὁ λόρδος.

— Πάρ' τὸ λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Καὶ μ' ἕναν κρυφὸ ἀναστεναγμὸ ἔβγαλε τὸ στολίδι ἀπὸ τὸ λαιμό της καὶ τὸ κρέμασε στὸ λαιμὸ τοῦ κόντε.

— Αὐτὸ θἄναι τὸ φυλαχτό μου, εἶπε ἐκεῖνος, κι' ἐλπίζω νὰ σοῦ τὸ γυρίσω πολὺ γρήγορα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσει! ἔκαμε λυπημένα ἡ Διάνα.

Τὸ ταξιδιωτικὸ ἁμάξι περίμενε. Ἡ Νταίζη ἐρχόταν τρεχάτη ν' ἀποχαιρετήσει τὸ μπαμπά της. Ἔπρεπε νὰ χωριστοῦν.

Ὁ λόρδος, ποὺ φοβόταν μήπως ὑποχωρήσει κι' αὐτὸς στὴ λύπη του, χαιρέτησε γρήγορα-γρήγορα, πήδησε στ' ἁμάξι καὶ πρόσταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ φύγει μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Ἔσκυψε στὸ παράθυρο καὶ παρακολούθησε τὶς δυὸ ἀγαπημένες του ὑπάρξεις, ποὺ τοῦ ἔκαναν νοήματα. Μὰ τὸ ἁμάξι ἔστριψε σὲ μιὰ καμπὴ κι' ὅλα ἔφυγαν πιά!

Τότε ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον πῆρε τὴν κόρη της καὶ τὴ γέμισε φιλιὰ καὶ δάκρυα.

— Ἀγγελοῦδί μου! ψιθύρισε. Κάμε τὸ σταυρό σου γιὰ τὸ μπαμπά σου καὶ γιὰ μένα, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ τὸν ξαναΐδῶ πιὰ ποτέ!

Τὸ βράδυ, δοκίμασε ἄλλη μιὰ πίκρα: Ἡ Νταίζη ζήτησε τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπά της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ μπαμπᾶς εἶχε πάρει μαζί του τὸ «κουτάκι». Τὸ μεγάλο ποτραῖτο τοῦ σαλονιοῦ δὲν τὴν παρηγόρησε καθόλου.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ψηλά, εἶπε, κι' ἐγὼ εἶμαι μικρή. Πῶς θὰ τὸ φιλῶ;

Μπροστὰ στὴ θλίψη τοῦ παιδιοῦ, ἡ λαίδη λησμόνησε τὴ δική της καὶ προσπάθησε ὅσο μποροῦσε νὰ τὸ παρηγορήσει. Τῆς εἶπε ὅτι ὁ μπαμπᾶς θὰ γύριζε γρήγορα καὶ θἄφερνε πίσω τὸ μενταγιόνι. Τότε θἄβαζε νὰ ζωγραφίσουν τὴ μικρὴ Νταίζη καὶ θὰ τὴν ἔπερνε μαζί του στὰ ταξίδια του, νὰ τὴν ἔχει καὶ νὰ τὴ φιλεῖ ὅποτε ἤθελε.

Κι' ἡ μικρούλα χαμογέλασε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔλαμπαν στὰ ματάκια της.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ μικρὸς ποὺ γύριζες μὲ τὶς ἀγριόχηνες καὶ ποὺ τὸν λένε Νίλς;

— Ἄχ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ σὲ βρίσκω, εἶπε ὁ κόρακας. Μπορεῖς μήπως νὰ μοῦ πῆς ποιὸς ἐσκότωσε αὐτὴ τὴ νεροφίδα;

— Αὐτὴ ἐδῶ ἡ πέτρα, εἶπε ὁ Νίλς. Ἐγὼ τὴν ἔρριξα στὴ νεροφίδα κι' αὐτὴ ἔπεσε ἀπάνω της καὶ τὴν ἐσκότωσε, εἶπε ὁ Νίλς καὶ διηγήθηκε στὸν κόρακα ὅλα ὅσα συνέβησαν.

— Αὐτὸ ἦταν ἕνα σπουδαῖο κατόρθωμα γιὰ ἕναν τόσο μικρὸ σὰν καὶ σένα, εἶπε ὁ κόρακας. Ἐδῶ κοντὰ κάθεται ἕνας φίλος μου ποὺ θὰ χαρῇ πολὺ ἅμα μάθει ὅτι τὸ φίδι σκοτώθηκε, καὶ θὰ ἤθελα νἄβρισκα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανες.

— Τότε πές μου γιατὶ χαίρεσαι τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τῆς νεροφίδας.

— Εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη ἱστορία, εἶπε ὁ κόρακας. Δὲν θὰ εἶχες τὴν ὑπομονὴ νὰ τὴν ἀκούσῃς ὁλόκληρη.

Ὁ μικρὸς ὅμως ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἄκουγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση ὅλη τὴν ἱστορία ὡς τὸ τέλος, καὶ τότε ὁ κόρακας τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ Κὰρρ καὶ τοῦ Σταχτεροῦ καὶ τοῦ γέρο-Ἀβοήθητου. Ὅταν τελείωσε, ὁ Νίλς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλὸς καὶ κοίταζε μπροστά του μὲ στηλωμένα μάτια

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε στὸ τέλος. Τώρα ποὺ τὰ ἔμαθα ὅλα, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ γνωρίζω πολὺ καλύτερα τὸ δάσος. Θὰ ἤθελα νὰ γνώριζα ἂν σώθηκε τίποτε ἀπὸ τὸ μεγάλο δάσος τῆς Εἰρήνης.

— Τὸ περισσότερο ἔχει καταστραφεῖ, εἶπε ὁ κόρακας. Τὰ δέντρα μοιάζουν σὰν νὰ εἶχε περάσει φωτιὰ ἀπὸ πάνω τους. Πρέπει νὰ τὰ ρίξουν ὅλα καὶ θὰ περάσουν πολλὰ-πολλὰ χρόνια ὥσπου νὰ γίνῃ πάλι τὸ δάσος ὅπως ἦταν πρίν.

— Τὸ φίδι αὐτὸ ἄξιζε στ' ἀλήθεια νὰ τιμωρηθῇ, εἶπε ὁ Νίλς· θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἤξερα ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὸ ἔστειλε στὶς κάμπιες τὴν ἀρρώστεια.

— Ἴσως νἄξερε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξολοθρεύονται.

— Μπορεῖ. Τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι πὼς ὁ γέρο-Ἀβοήθητος ἦταν ἕνα πολὺ ἔξυπνο ζῶο.

Ὁ Νίλς σώπασε, ἀλλὰ ἀκόμη κι' ἂν μιλοῦσε ὁ κόρακας δὲν θὰ τὸν ἄκουγε. Εἶχε τεντώσει τὸ λαιμό του καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ.

— Ἄκουε, εἶπε, ὁ Κὰρρ εἶν' ἐδῶ κοντά. Πόσο θὰ χαρῇ ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ὁ γέρο-Ἀβοήθητος πέθανε...

Ὁ Νίλς ἔστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν μεριὰ ὅπου ἀκούγονταν οἱ φωνές.

— Μιλᾷ μὲ τὶς ἀγριόχηνες, εἶπε.

— Ναί, κατέβηκε ὡς τὴν λίμνη γιὰ νὰ μάθῃ τὰ νέα τοῦ Σταχτεροῦ, εἶπε ὁ κόρακας.

Ὁ Νίλς κι' ὁ κόρακας κατέβηκαν τρέχοντας ἀπ' τὸν βράχο καὶ πήγανε στὴν ἀμμουδιά. Ὅλες οἱ χῆνες εἶχαν βγεῖ ἀπ' τὸ νερὸ καὶ περικύκλωσαν ἕνα γέρικο σκυλί, ἕνα ἀδύνατο ζῶο, ποὺ φαινόταν ἕτοιμο νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, νεκρό.

— Τὸν βλέπεις αὐτόν; εἶναι ὁ Κὰρρ, εἶπε ὁ κόρακας στὸν Νίλς. Ἂς ἀκούσουμε πρῶτα ὅ,τι ἔχουν νὰ τοῦ ποῦν οἱ ἀγριόχηνες κι' ὕστερα τοῦ λέμε πὼς τὸ φίδι ψόφησε.

Καὶ κάθησαν ν' ἀκούσουν ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγε στὸν Κὰρρ ἡ Ἄκκα.

— Ἦταν τὸν περασμένο χρόνο, στὸ ἀνοιξιάτικο ταξίδι μας, ἄρχισε ἡ γριὰ χήνα. Ἕνα πρωῒ ὁ Ὀκζι, ἡ Κάκζι κι' ἐγὼ πηγαίναμε ἀπὸ τὸ Σιλγιὰν στὸ Νταλάρνα κι' ὁ δρόμος μας περνοῦσε πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δάσος. Ἀπὸ κάτω δὲ βλέπαμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ βαθυπράσινα δέντρα. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα ἦταν ἀκόμη ψηλὸ τὸ χιόνι, τὰ ποτάμια ἦταν ἀκόμη παγωμένα, ἀλλὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυάλιζε μιὰ μεγάλη τρόπα, καὶ στὶς ὄχθες τὸ νερὸ εἶχε λυώσει ἐντελῶς. Δὲν βλέπαμε πουθενὰ οὔτε χωριὰ οὔτε σπίτια ἐξοχικά, ἀλλὰ μόνο τὶς καλύβες τῶν βοσκῶν ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἔρημες.

Ἐνῶ πετούσαμε ἔτσι, εἴδαμε τρεῖς κυνηγοὺς ποὺ προχωροῦσαν μέσ' στὸ δάσος. Εἶχαν μαζί τους σκυλιὰ δεμένα μὲ λουριά, στὴ μέση τους εἶχαν περασμένα μαχαίρια, ἀλλὰ δὲν κρατοῦσαν τουφέκια. Δὲν περπατοῦσαν ἐπάνω στὸ μονοπάτι, ἀλλὰ τραβοῦσαν πρὸς μιὰ ὁρισμένη κατεύθυνση, σὰν νὰ ἤξεραν τί γύρευαν. Ἐμεῖς οἱ ἀγριόχηνες πετούσαμε ψηλὰ κι' ὅλο τὸ δάσος ἁπλωνόταν ἀπὸ κάτω. Ὅταν εἴδαμε τοὺς κυνηγούς, καταλάβαμε τί ἤθελαν νὰ κυνηγήσουν. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο πετούσαμε πέρα-δῶθε καὶ ψήχναμε μέσα στὸ δάσος. Τότε εἴδαμε σ' ἕνα πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους τρεῖς ἄλκες ξαπλωμένες, μιὰ ἀρσενικὴ καὶ δυὸ θηλυκές. Ὅταν κατεβήκαμε κάτω, ἡ ἀρσενικὴ ἄλκη σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς ἐμᾶς. Ἦταν ἡ ὡραιότερη ἄλκη ἀπ' ὅσες εἶχα δεῖ στὴ ζωή μου. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ξύπνησαν δὲν ἦταν παρὰ τρεῖς ἀγριόχηνες, ἔπεσε πάλι γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

— Ὄχι, μπάρμπα, μὴν ξανακοιμᾶσαι, εἴπαμε. Φύγετε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε. Ἤρθαν κυνηγοὶ στὸ δάσος καὶ τραβοῦν ἴσια γιὰ ἐδῶ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μὲ εἰδοποιήσες, εἶπε ἡ ἄλκη μισοκοιμισμένη. Ἀλλὰ θὰ τὸ ξέρῃς πὼς σ' αὐτὸ τὸ δάσος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυνηγήσουν τὶς ἄλκες. Οἱ κυνηγοὶ θὰ βγῆκαν γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἀλεπούδες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.

Καὶ τότε ἔγινε τὸ μεγάλο κακό. Ἄλλος ξεφώνιζε, ἄλλος οὔρλιαζε, ἄλλος στρίγγλιαζε, ἄλλος ἔβηχε, ἄλλος σπαρταροῦσε...

— Γιὰ τὸ Θεό! φώναξε κάποιος. Ἕνα γιατρό!.. Γρήγορα!

Ἀμέσως στάλθηκε ἡ Κική, ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια, καὶ φώναξε τὸν κ. Κινινίδη. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ὁ καλύτερος γιατρὸς τοῦ τόπου, ἦταν γείτονας ὅμως καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ γυρεύουν τὸν καλύτερο.

— Καρφίτσες κατάπιαν καὶ βελόνες; εἶπε ὁ κ. Κινινίδης ἅμα ἄκουσε τὴν ἱστορία. Πολὺ καλά! Θὰ τοὺς τὶς βγάλουμε!

Καὶ πῆρε μιὰ τανάλια κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς κυρίας Εὐλαλίας.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, οἱ καρφίτσες κι' οἱ βελόνες, μέσα στὰ σώματα, εἶχαν κάνει τὸ δρόμο τους. Κι' ἄλλος αἰσθανόταν νὰ τὸν τσιμπᾷ ὁ σβέρκος του, ἄλλος τὸ μπράτσο του, ἄλλος τὸ στῆθος του. Ὁ γιατρὸς ἔβαζε τὴν τανάλια ἐκεῖ ποὺ τοῦλεγε καθένας πὼς τσιμπᾷ, καὶ χράπ! ἔβγαζε ἀπὸ μιὰ καρφίτσα ἢ

μιὰ βελόνα. Ἔτσι μιὰ-μιά, δυὸ-δυό, τὶς ἔβγαλε ὅλες καὶ τὶς κάρφωσε θριαμβευτικὰ σ' ἕνα μαξιλαράκι. Τότε εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τί πλῆθος εἶχαν καταπιεῖ καὶ τί κίνδυνο πέρασαν μ' αὐτὰ τὰ «μπαχαρικὰ τῆς τούρτας...

Ὁ κ. Κινινίδης παρήγγειλε σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα χαμομήλι κι' ἔφυγε. Σὲ λίγο ἔφυγαν κι' οἱ ἐπισκέπτες, γιατὶ καμμιὰ ὄρεξη δὲν εἶχαν πιὰ νὰ μείνουν γιὰ βεγγέρα. Κι' ἡ κυρία Εὐλαλία ἀπόμεινε μονάχη της μπροστὰ στὸ φλυτζάνι της μὲ τὸ χαμομήλι.

— Τί κακὸ καὶ τοῦτο σήμερα! ἔλεγε κλαίγοντας. Χωρὶς ἄλλο, οἱ καρφίτσες θὰ μοῦπεσαν στὴν τούρτα, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἔφτιανα. Νὰ μὴ συλλογιστῶ νὰ τὶς βγάλω πρῶτα ἀπὸ πάνω μου κι' ὕστερα νὰ ζυμώσω!

Δὲν φανταζόταν, βλέπετε, ἡ καϊμένη ἡ θεῖα-Εὐλαλία πὼς οἱ ἀνεψιές της εἶχαν κάνει τὸ κατόρθωμα. Ἐνόμιζε μόνο πὼς εἶχαν φάει τὰ φροῦτα. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε -ἐξαιτίας της καθὼς ἐνόμιζε,—δὲν τὶς μάλωσε οὔτε γιὰ κεῖνα. Κι' ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, τὰ κακοκόριτσα, κρυφογελοῦσαν...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΤΕΣ, κατὰ τύχη, βρέθηκα σ' ἕνα φιλικό μου σπιτι ὅπου ἔκαναν θεατρικὲς δοκιμές. Κάτι χαριτωμένα κοριτσάκια κι' ἀγοράκια, — δέκα χρονῶν τὸ μεγαλύτερο, — γυμναζόνταν μὲ ζῆλο μιὰ κωμωδίτσα, γραμμένη ξεπίτηδες γι' αὐτά, ποὺ θὰ τὴν παίξουν μεθαύριο σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀπογευματινή. Κι' ἔμεινα ἐκστατικὸς μπροστὰ στὰ μικροσκοπικὰ ταλέντα, ποὺ μοῦ φανερώθηκαν ἄξαφνα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Μιὰ μικρούλα μάλιστα, ἡ Μπεμπέκα, ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο προσφυγοπούλας, ὑπηρέτριας, ἦταν ἀληθινὴ «καλλιτέχνις». Πῶς ἄρθρωνε, πῶς ἐτόνιζε, πῶς στεκόταν, πῶς περπατοῦσε, πῶς ἐμόρφαζε, πῶς κοίταζε! Μεγάλη θεατρίνα τελοσπάντων... ἡλικίας ὀκτὼ χρονῶν. Καὶ δὲν ἦταν μόνο τὸ παίξιμό της θαυμάσιο· ἦταν κι' ἡ ὁμιλία της στὰ διαλείμματα. Ἐξυπνότατο κορίτσι, τοῦ κόσμου, σωστὸ «δεσποινίδιον». Φαντάσθητε, μιὰ στιγμὴ ποὺ κάποια εἶπε πῶς στὴν παράσταση θὰ ντυνόταν σὰν «ἀλληνὴ κυρία», ἡ Μπεμπέκα τῆς ἀποκρίθηκε:

— Μὰ τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλη διαφορά!..

Κι' ἔνιωθοῦσε τὶς κοντὲς φούστες καὶ τὰ κομμένα μαλλιὰ ποὺ δείχνουν καὶ τὶς κυρίες σὰν κοριτσάκια. Ὤ, βέβαια ποὺ δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορά!..

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τώρα πόσο διασκέδασα σ' αὐτὴ τὴ θεατρικὴ δοκιμὴ καὶ στὰ διαλείμματά της. Ἀλλὰ σκέφτηκα καὶ πολλὰ μελαγχολικὰ πράγματα. Γιατὶ εἶδα πόσο γρήγορα μεγαλώνουν τὰ σημερινὰ παιδιὰ καὶ πόσο διαφέρουν, ὡς πρὸς αὐτό, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς περασμένης γενεᾶς. Φυσικά, κι' αὐτὰ δὲν γεννιοῦνταν μὲ κλεστὰ μάτια σὰν τὰ γατάκια, — ὅπως τὸ λένε γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ παλιοῦ καιροῦ, — δὲν εἶχαν ὅμως καὶ τὴν πρωϊμότητα τῶν σημερινῶν. Ἐπαιζαν κι' αὐτὰ κωμωδίτσες, μὰ ποτὲ τόσο τέλεια, τόσο «καλλιτεχνικά». Ἔλεγαν κι' αὐτὰ τἀστεῖα τους, μὰ ποτὲ τόσο ἔξυπνα, τόσο κοσμικά, τόσο μεγαλίστικα. Καὶ θυμήθηκα ἐκεῖνο ποὺ προφήτεψε κάποτε ἕνας παρατηρητής: πῶς θαρθῆ καιρὸς ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο παιδιά! Γιατὶ θὰ γεννιοῦνται... μεγάλοι. Ἔτσι οὔτε παιχνίδια γιὰ παιδιὰ θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖνο τὸν καιρό, — παρὰ μόνο στὰ Μουσεῖα, — οὔτε περιοδικὰ γιὰ παιδιά, παρὰ μόνο στὶς Βιβλιοθῆκες.

Κι' ὅμως! Τὰ παιδιὰ εἶναι παιδιά. Ὑπῆρχαν χτές, ὑπάρχουν καὶ σήμερα θὰ ὑπάρχουν καὶ πάντα. Καὶ νά:

Ἡ δοκιμὴ εἶχε τελειώσει κι' ἀπὸ τὴ σάλα εἶχα περάσει στὸ γραφεῖο, ὅπου μιλοῦσα μὲ τὸ νοικοκύρη. Ἄξαφνα ἀκοῦμε ξεφωνητά, — μὰ κάτι ξεφωνητά, ποὺ νομίσαμε πῶς ἔγινε τὸ μεγάλο κακό. Τρέξαμε τρομαγμένοι καὶ... τί νὰ ἰδοῦμε; Ὁ πρωταγωνιστής, ὁ Μπέμπης, εἶχε μαλώσει μὲ τὴν πρωταγωνίστρια, τὴ Μπεμπέκα, πρώτη του ξαδέλφη ἂν ἀγαπᾶτε. Καὶ δέρνονταν, τραβομαλλιοῦνταν, ἐνῷ τάλλα παιδάκια προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς χωρίσουν. Τοὺς χωρίσαμε ἀμέσως καὶ ρωτήσαμε γιὰ ποιὰ αἰτία εἶχαν ἔλθει στὰ χέρια. Καὶ μάθαμε ὅτι ἡ Μπεμπέκα εἶχε φάει κρυφὰ τὸ μπομπόνι ποὺ εἶχε φυλαγμένο κάπου ὁ Μπέμπης! Πῆτε μου τώρα: «μέγαλοι» θὰ μάλωναν καὶ θἄκαναν ἔτσι γιὰ τόσο πρᾶγμα; Ὄχι βέβαια! Ἀλλὰ καὶ γιὰ πόσα ἄλλα μικροπράγματα δὲν χαλοῦν τὸν κόσμο τὰ παιδιά! Ποὺ θὰ πῆ ὅτι εἶναι παιδιὰ πάντα. Ἀδιάφορο ἂν σὲ μερικὰ πράγματα ἔχουν μιὰ πρώϊμη ἀνάπτυξη, ἀδιάφορο ἂν ξέρουν κι' ἂν καταλαβαίνουν πολλά. Εἶναι κι' ἄλλα, περισσότερα ἴσως, ποὺ δὲν τὰ ξέρουν καὶ δὲν τὰ καταλαβαίνουν καθόλου. Γι' αὐτὸ εἶναι παιδιά. Μιὰ στιγμή, μπορεῖ νὰ γελάσῃ κανεὶς μαζί τους. Ὅπως ἐγὼ ὅταν ἄκουσα στὴ δοκιμὴ νὰ παίζουν τόσο ὡραῖα, ἢ ὅτι δοκίμασμα νὰ μιλοῦν τόσο ἔμπνα. Μὰ θέρθῃ καὶ στιγμὴ σὲ λιγάκι, ποὺ ἡ λεοντή θὰ πέσῃ μ' ἕνα φύσημα. Μὲ τὴ διαφορὰ πῶς κάτω ἀπ' αὐτή, δὲν θὰ φανῇ ἕνας χοντρὸς γάϊδαρος, ἀλλὰ ἕνα χαριτωμένο πλασματάκι, ἐν' ἀληθινὸ μικρὸ παιδί. Γιατὶ τί νὰ σᾶς πῶ! Θυμάζω βέβαια τὰ μικρὰ παιδιά, ὅταν παρασταίνουν καὶ μιλοῦν σὰ μεγάλοι. Μὰ τὰ θαυμάζω, τὰ γουστάρω, τἀγαπῶ περισσότερο, ὅταν φέρνονται σὰ μικρὰ παιδιά. Ἔστω κι' ὅταν μαλώνουν γιὰ ἕνα μπομπόνι, καὶ δέρνουνται, καὶ τραβομαλλιοῦνται, καὶ ξεφωνίζουν...

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν θἀλλάξῃ ὁ κόσμος. Πάντα θὰ ὑπάρχουν παιδιά. Πάντα θὰ γίνωνται παιχνίδια γιὰ παιδιά. Καὶ πάντα θὰ βγαίνουν περιοδικὰ γιὰ παιδιά. Ὅσοι ὑποστηρίζουν τὸ ἐναντίο, εἶναι παραδοξολόγοι, γελασμένοι ἀπὸ μερικὰ συμπτώματα, ποὺ δὲν ἔχουν ὅση σημασία τοὺς δίνουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

55.

Ἄλλος τόπος κι' ὁ τεμπέλης!
Μὲ προφάσεις ὅσες θέλεις
—Πότε τοῦτα, πότε κεῖνα, —
Ἀποφεύγει τὴ δουλειά
Καὶ στὸ τέλος, γύμνια, πεῖνα
Κι' ὅσα φέρνει ἡ τεμπελιά.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ γῆ πολὺ χαμηλή, πρόσθεσε ὁ Γόρδων κοιτάζοντας προσεκτικώτερα.

Καμμιὰ ἀμφιβολία πιά: Πέντ' ἕξη μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, φαινόταν κάποια ἤπειρο ἢ κάποιο μεγάλο νησί. Καὶ μὲ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε τὸ πλοῖο, θὰ ριχνόταν ἐξάπαντος σ' αὐτὴ τὴ γῆ, τὸ πολὺ σὲ μιὰ ὥρα.

Ἀλήθεια ἦταν φόβος νὰ συντριφθῇ ἀπάνω στὶς ξέρες πρὶν φθάσῃ στὴ στεριὰ ἐκείνη, μὰ τὰ παιδιὰ δὲν φαντάζονταν τέτοιον κίνδυνο. Ἀπεναντίας, ἐνόμιζαν πῶς εἶχαν σωθεῖ πιά, καὶ μάλιστα μὲ τὸν καλύτερο τρόπο σωτηρίας.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσᾷ με μεγαλύτερη σφοδρότητα καὶ μανία. Τὸ ***Σλώγι*** παρασυρόταν σὰ φτερὸ πρὸς τὴν ἀκτή, ποὺ φαινόταν τώρα τόσο καθαρὰ στὸν ὁρίζοντα, σὰ γραμμὴ χαραγμένη μὲ μελάνη. Πίσω ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτή, ὑψώνονταν βράχοι ἀπότομοι, ποὺ τὸ ὕψος τους δὲν θἄταν περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα ὡς διακόσια πόδια, κι' ἀντίκρυ ἀπλωνόταν μιὰ ὁπόξανθη ἀμμουδιά. Στὰ δεξιὰ κάποιοι στρογγυλεμένοι ὄγκοι θύνηκαν σὲ δάσος ποὺ βρισκόταν στὰ ἐγδότερα.

Ὤ, ἂν τὸ ***Σλώγι*** μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ἀμμουδιὰ ἐκείνη χωρὶς νὰ παντήσῃ ξέρες, σκόπελους, ὑφαλους, ἢ ἂν ὑπῆρχε κάπου ἐκεῖ ἡ ἐκβολὴ κανενὸς ποταμοῦ, γιὰ νὰ βρῇ τὸ πλοῖο καταφύγιο, οἱ μικροὶ ταξιδιῶτες θὰ γλυτωναν...

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Γόρδων κι' ὁ Μόκος στέκονταν πάντα στὸ τιμόνι, ἐνῷ ὁ Μπριὰν εἶχε τρέξει στὴν πρῴρα καὶ παρατηροῦσε τὴ γῆ ποὺ πλησίαζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Τοῦ κάκου ὅμως ἀναζητοῦσε ἕνα μέρος, ὅπου τὸ πλοῖο θὰ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθῇ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀκίνδυνα. Δὲν ἔβλεπε παρὰ μιὰ σειρὰ σκοπέλους, ποὺ οἱ μαῦρες κορυφές τους θαλασσώνονταν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸ σάλο καὶ χτυπιόνταν ἀπὸ τὰ σφοδρὰ κύματα. Ὅταν τὸ πλοῖο θἄπεφτε σ' αὐτοὺς τοὺς σκοπέλους θὰ γινόταν κομμάτια!

Ὁ Μπριὰν σκέφτηκε πῶς θἄταν καλύτερο νὰ βρίσκονται τὰ παιδιὰ ἔλα στὸ κατάστρωμα τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ ***καθόταν*** τὸ πλοῖο. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν πόρτα τῆς σκάλας καὶ φώναξε:

—Ἀπάνω ὅλοι!

Πρῶτος ἐξόρμησε ὁ σκύλος καὶ κατόπι του ἀνέβηκαν δέκα παιδιά, ποὺ συρόμενα ὅπως-ὅπως, ἤρθαν καὶ κάθησαν στὴν πρύμη.

Τὰ μικρότερα, καθὼς εἶδαν τὰ πελώρια κύματα ποὺ γίνονταν πιὸ φοβερὰ ἐξαιτίας τῶν σκοπέλων, τρόμαξαν κι' ἄρχισαν νὰ κλαῖνε δυνατά.

Κατὰ τὶς ἕξη, τὸ ***Σλώγι*** πλησίασε τοὺς σκοπέλους πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἡ θάλασσα ἦταν ἀκόμα βαθειά.

— Βασταχτῆτε καλά! φώναξε ὁ Μπριάν. Καὶ γδύθηκε, γιὰ νἆναι ἕτοιμος νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα, ἂν κανένα παιδὶ παρασυρόταν ἀπὸ τὰ κύματα, γιατὶ βέβαια τὸ πλοῖο θἄπεφτε στὶς ξέρες.

Καὶ νά! αἰστάνθηκαν ἄξαφνα ἕναν τιναγμό. Τὸ πλοῖο εἶχε τρακάρει μὲ τὴν πρύμη. Ἂν καὶ κλονίσθηκε ὅμως τόσο πολύ, νερὰ δὲν μπῆκαν μέσα καθόλου.

Δεύτερο κῦμα ἀνασήκωσε τὸ πλοῖο καὶ τὸ ἔσπρωξε πενήντα πόδια μπροστά, χωρὶς ὅμως νὰ χτυπήσῃ στοὺς βράχους, ποὺ οἱ κορυφές τους ἐξεῖχαν σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἔκταση τῆς θάλασσας.

Ἔπειτα ἔγειρε ἀριστερὰ κ' ἔμεινε ἀκίνητο μέσ' στὰ παφλάζοντα γύρω του κύματα.

Δὲν ἦταν πιὰ στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ· ἀπεῖχε ὅμως κι' ἀπὸ τὴν ἀκτὴ ὡς ἕνα τεταρτομίλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ ἀνδρεία τοῦ Μπριὰν

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ὁρίζοντας εἶχε καθαρίσει λίγο κι' ἀπὸ τὸ πλοῖο μποροῦσαν νὰ βλέπουν σὲ μεγάλη ἀπόσταση. Τὰ σύγνεφα ἔτρεχαν μὲ φοβερὴ ταχύτητα, ἡ μανία τῆς τρικυμίας δὲν εἶχε λιγοστέψει. Ἴσως ὅμως θἄπεφτε σὲ λίγο.

Μακάρι, ἀλήθεια, νἄπεφτε ἡ θάλασσα, γιατὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρότερος σήμερα τὸ πρωΐ ἀπ' τὴν περασμένη νύχτα.

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων κατέβηκαν καὶ βεβαιώθηκαν πῶς τὰ νερὰ δὲν ἔμπαιναν στὸ ἀμπάρι.

Τὰ παιδιὰ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

— Μὴ φοβᾶστε! τοὺς ἔλεγε ὁ Μπριάν. Τὸ καράβι μας εἶναι γερό. Ἡ παραλία δὲν εἶναι μακρυά. Θὰ φτάσουμε, ἐλπίζω, καὶ θὰ βγοῦμε στὴν ἀμμουδιά. Περιμένετε!

— Καὶ γιατὶ νὰ περιμένουμε; ρώτησε ὁ Οὐέλκοξ, ἕνα παιδάκι δώδεκα χρονῶν.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Δόνιφαν ὁ Οὐέλκοξ ἔχει δίκιο. Γιατὶ νὰ περιμένουμε;

—Γιατὶ ἡ θάλασσα εἶναι ἀκόμα δυνατή, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ρίξῃ ἄσχημα πάνω στοὺς βράχους.

— Κι' ἂν τσακιστῇ τὸ καράβι; εἶπε ἕν ἄλλο παιδί, ὁ Οὔτπ, σχεδὸν τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸν Οὐέλκοξ.

— Δὲν εἶναι φόβος, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, ὅσο τουλάχιστο βαστᾷ ἡ ***πλημμυρίς***. Ἔ, ὅταν τραβηχθοῦν τὰ νερά, ὅσο τ' ἀφήσει ὁ ἄνεμος, τότε πιὰ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμουμε γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ὁ Μπριὰν εἶχε δίκιο. Σὲ λίγες ὧρες, ἂν μάλιστα ἔπεφτε λίγο ὁ ἄνεμος, τὰ νερὰ ἴσως θὰ τραβιόνταν καὶ θἄφιναν ἐλεύθερο ἕνα μέρος τῶν ὑφάλων. Τότε θἄταν λιγότερο ἐπικίνδυνο νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ πιὸ εὔκολο νὰ περάσουν τὸ τεταρτομίλλι ποὺ τοὺς ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ξηρά.

Ὁ Γόρδων

Ὁ Δόνιφαν ὅμως καὶ δύο-τρία παιδιὰ δὲν ἤθελαν νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ὀρθὴ αὐτὴ γνώμη τοῦ Μπριάν. Εἶχαν μαζευτεῖ στὴν πρῴρα καὶ μιλοῦσαν σιγά.

Ἦταν φανερὸ πιὰ πῶς ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Οὔτπ, κι' ἕν' ἄλλο παιδί ποὺ τὸ λέγαν Κρός, δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ συμφωνήσουν μὲ τὸν Μπριάν.

Ἀλήθεια σ' ὅλο τὸ ταξίδι τὸν ἄκουγαν πρόθυμα, ἀλλὰ τὸ κάναν γιατί, καθὼς εἴπαμε, ὁ Μπριὰν εἶχε κάποια πεῖρα στὰ ναυτικά. Πάντα ὅμως εἶχαν στὸ νοῦ τους νὰ μὴ τὸν ἀκοῦνε ὅταν θἄβγαναν πιὰ στὴν ξηρά, προπάντων ὁ Δόνιφαν, ποὺ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπὸ τὸ Μπριὰν κι' ἀπ' ὅλους κατὰ τὴ μάθηση καὶ τὴν εὐφυΐα. Ἐπειτα ὁ Μπριὰν ἦταν Γάλλος, οἱ ἄλλοι Ἄγγλοι· γι' αὐτὸ δὲν τοὺς πολυάρεσε νὰ τοῦ εἶναι ὁποταχτικοί.

Ὡστόσο ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐΐπ καίταζαν τὴν ἀφρισμένη θάλασσα καὶ καταλάβαιναν πῶς θἄταν ἀδύνατο νὰ βγοῦν στὴν ξηρά, γιατὶ κι' ὁ καλύτερος κολυμπιστὴς δὲν θὰ μποροῦσε νἀνθέξῃ στὴ μανία τῶν κυμάτων. Εἶχε δίκιο λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένουν λίγες ὧρες.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε, καθὼς φαίνεται, κι' ὁ Δόνιφαν καὶ ξαναγύρισε μὲ τοὺς συντρόφους του στὴν πρύμη ὅπου ἦταν τὰ μικρότερα παιδιά, κι' ἐκεῖ ἄκουσε τὸ Μπριὰν νὰ λέῃ στὸν Γόρδωνα:

—Ἡ μόνη μας σωτηρία εἶναι νἄμαστε ἑνωμένοι. Χωριστήκαμε; Χαθήκαμε!

— Καὶ δὲ μοῦ λές, εἶπε ὁ Δόνιφαν, γιατὶ θέλεις καὶ καλὰ νὰ γίνεται ὁ λόγος σου;

—Ὄχι, ἀπεκρίθηκε ὁ Μπριάν, δὲν θέλω καὶ καλὰ νὰ γίνεται ὁ λόγος μου. Ἐγὼ θέλω μόνο νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴ σωτηρία ὁλοῶν.

— Καλὰ λέει ὁ Μπριάν, εἶπε ὁ Γόρδων.

Κι' ἦταν ὁ Γόρδων παιδὶ σοβαρό, φρόνιμο, καὶ ποτὲ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του χωρὶς νὰ σκεφθῇ.

—Ἀλήθεια, ἀλήθεια, φώναξαν τότε δυὸ-τρία ἀπ' τὰ μικρὰ παιδιά.

Ὁ Δόνιφαν δὲν εἶπε τίποτα· κι' αὐτὸς ὅμως κι' οἱ σύντροφοί του ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀνακατευθοῦν πιὰ σὲ τίποτα, ὡς νἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία.

Ἀλλὰ ἡ ξηρὰ ποὺ ἀπλωνόταν μπροστὰ στὰ παιδιά, τί ἦταν ἄραγε: νῆσος ἢ ἤπειρος;

Τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν, γιατὶ τὸ πλοῖο ἦταν πολὺ κοντὰ καὶ λίγο μέρος ἀπὸ τὴν ξηρὰ ἐκείνη φαινόταν.

Ὁ Μπριὰν πῆρε τὸ τηλεσκόπιο καὶ παρατηροῦσε, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε νὰ καταλάβῃ ἂν ἦταν νῆσος ἢ ἤπειρος. Γι' αὐτὸ ἦταν ἀνήσυχος; καὶ μὲ τὸ δίκιο του. Γιατὶ ἂν ἦταν νῆσος καὶ μάλιστα ἔρημη, ἀκατοίκητη, πῶς θὰ ζοῦσαν τὰ παιδιά, ἀφοῦ ἔτρωγαν ὅσα τρόφιμα κατάφερναν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ πλοῖο; Ἂν ὅμως ἦταν ἤπειρος, θἄταν ἡ Νοτία Ἀμερική κι' εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν καταφύγιο, εἴτε στὴ Χιλή, εἴτε στὴ Βολιβία, ἂν ὄχι εὐθὺς ἀμέσως, τουλάχιστο λίγες ἡμέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀπόβαση.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΨΥΧΟΛΑΛΗΜΑΤΑ

Σὲ στιγμὲς χαρᾶς, σὲ στιγμὲς ἀδύνης, ἡ ψυχὴ ἀπλοποιεῖται. — (Στάσιν)

Κι' οἱ δυὸ ἀδερφές, χειροπιασμένες, πάνε . . . Τὰ μάτια κοιτάνε ἐκπληκτα τὸ δρόμο τὸ φαρδύ, τὸν γιομάτο κόσμο καὶ θόρυβο. Κοιτάνε, κοιτάνε ἄπληστα τὰ μάτια . . . γελάνε, ὤ, πῶς γελάνε τὰ στόματα ! . . Κι' εἶναι τὸ γέλιο τους πικρὸ ποὺ στὴν ψυχὴ ἀληθινὸ φαρμάκι χύνει.

Γελάνε τὰ στόματα, ἀνοίγουν διάπλατα τὰ μάτια. Ὅμως, νὰ πάρουν μέρος στὴ γιορτή τους οἱ ψυχές ἀρνοῦνται. Τί κι' ἂν ὁ δρόμος ὁ φαρδύς, εἶναι κόσμο καὶ θόρυβο γεμάτος ; Τί κι' ἂν σ' ὅλων τὰ πρόσωπα ἄλαλη καθρεφτίζεται χαρά ;

Κι' οἱ δυὸ ψυχές, μπρὸς στὴ θεία μορφὴ τῆς Φύσης γονατισμένες, τὴ δική τους τὴ γλῶσσα λαλοῦνε. Κι' ἕνας ὕμνος ἀνεβαίνει ψηλά, ψηλά. Καὶ μιὰ δέησις στὰ αἰθέρια ὑψώνεται. Πάρτε τὴ Λύρα σας, ὦ ψυχές, καὶ τραγουδήστε, τραγουδήστε τὶς ὀμορφιές της . . .

Κι' ὕστερα σύρτε. . . Στὸν γεμάτο θόρυβο δρόμο, κι' ἄλλη ἀδερφὴ ψυχὴ ξεμοναχιασμένη πάει. Σύρτε . . . Καὶ διῶξτε τὸ σύννεφο τῆς θλίψης τὸ πυχτὸ ποὺ τριγυρίζει την . . . Καὶ δώστε της τὰ χέρια σας . . . Καὶ μαζὶ πιὰ κι' οἱ τρεῖς, σύρτε στὸ δικό σας τὸ δρόμο ποὺνει ἀπὸ τοῦτον πιὸ φαρδύς, μὲ λουλουδιὰ στρωμένος.

***

Ὦ ψυχές, γιατί μόνες γυρνάτε ; Τὴν ἀδερφή σας ἔρημη πάλι τὴν ἀφήσατε στὸ φαρδὺ τὸ δρόμο ; Ἀκούστε, ἀκούστε τὸ κλάμμα της ! Δέστε πῶς τὰ χέρια σᾶς τείνει, δέστε τὸν πόνο ποὺ στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε. Γιατί τόση σκληρότη ; τόση κακία γιατί ;

Ὦ, γυρίστε . . . Δὲν νιώθετε λοιπὸν τίποτα σεῖς ; Τίποτα, τίποτα δὲν σᾶς συγκινεῖ ; Εἰσθε κακές ! . .

Μά, καὶ σεῖς κλαῖτε ; Κι' αὐτὰ τὰ δάκρυα ποὺ βουβὰ κυλάνε; Κι' αὐτοὶ οἱ λυγμοὶ ποὺ τὰ στήθεια φουσκώνουν ; Πονάτε καὶ σεῖς λοιπόν ; Καὶ σεῖς ποὺ τόσο ἄσπλαχνες φανήκατε, πονάτε ; Ὦ, ψυχούλα ποὺ ξεμοναχιασμένη, στὸ δρόμο τὸ φαρδὺ πλανιέσαι. Γύρισε, γύρισε πίσω σου νὰ δῆς. Μὰ δὲν μπορεῖς, ὄχι ! Τάχα γιατί ; . .

***

Κι' οἱ δυὸ ψυχές, μπρὸς στὴ θεια μορφὴ τῆς Φύσης γονατισμένες, ξεχύνουν ὅλη τὴ θλίψη ποὺ τὶς πλημμυράει. Ἕνα στεργὸ βλέμμα στὴν ψυχούλα τὴν ἔρημη ρίχνουν. ἕναν ὕψιστο τῆς στέλνουν χαιρετισμό . . .

Ὦ ψυχές, ποὺ τόση ἄθελη κακία δείξατε, πάρτε τὴ Λύρα σας καὶ τραγουδήστε, ὦ, τραγουδήστε τὸν Πόνο σας . . .

Μάγισσα

ΤΟ ΚΑΒΟΥΡΟΜΑΖΕΜΑ

Μ' ἀνυπομονησία περιμέναμε, ὅλες μας, πολλὲς ἡμέρες τὴ θάλασσα νὰ ἡσυχάση ἀπὸ τὴ μικροφουρτούνα της, γιὰ νὰ ξεκινήσουμε ἐπιτέλους γιὰ κεῖνο τὸ καβουρομάζεμά μας ποὺ τόσον καιρὸ παρακαλούσαμε νὰ μᾶς ἀφήσουν οἱ γονεῖς μας.

Ἕνα πρωὶ ποὺ σηκώθηκα κι' εἶδα τὴ θάλασσα γαληνεμένη, ἡ χαρά μου ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν ἔξερα κι' ἐγὼ πόσο δυνατὰ φώναξα. Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ βαρκάρη νὰ τὸν ρωτήσω ἂν αὐτὴ ἡ γαλήνη θὰ διαρκοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα ἢ σὲ λίγο θὰ ξαναρχίξε, καθὼς γινόταν συνήθως, ἐκείνη ἡ φουσκοθαλασσιά.

Ὁ βαρκάρης μὲ βεβαίωσε ὅτι θὰ ἔχουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μπουνάτσα καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος γιὰ κῦμα.

Μιὰ καὶ δυὸ λοιπόν, ν' ἀναγγείλω στὶς ἄλλες τὴν εὐχάριστη εἴδηση, καὶ νὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ τὴ δουλειά μας . . .

Πῆρε ἡ καθεμιά μας ἕνα κιλαθάκι κι' ἡ συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὰ μάζεμα. Διευθυνθήκαμε ὅλες, ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, ἐκεῖ ποὺ ξέραμε πὼς ἦταν πλῆθος τὰ καβούρια.

Ἀρχίσαμε νὰ ξεμανικωνόμαστε καὶ νὰ πετᾶμε τὰ πέδιλά μας γιὰ νὰ μποῦμε σ' ἀδυτα τῶν καβουριῶν . . .

Πράγματι βρήκαμε πληθώρα. Ἡ πρώτη ὅμως ποὺ ἔπιασε ἕνα, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου, πέταξε τὸν κάβουρα ποὺ κρατοῦσε κι' ἄρχισε νὰ ξεπλένη τὸ χέρι της στὴ θάλασσα. Ἡ δεύτερη ἔπαθε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια δουλειά· μὲ μιὰ φωνὴ πέταξε τὸν κάβουρα. Γιατὶ δὲ φανταζόταν ποτὲ καμμιὰ μας πὼς αὐτὰ τὰ τόσο μικρὰ μαῦρα πραγματάκια, ποὺ εἴχαμε δεῖ κάποτε στὰ χέρια ἑνὸς ψαρᾶ, θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς δώσουν τέτοιες δαγκὲς γιὰ νὰ βροῦν τὴν ἔλευθέρια τους. Δεχτήκαμε ὅλες σχεδὸν αὐτὴ τὴ δαγκιά, γιὰ τιμωρία μας, γιατὶ ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθουμε πῶς τοὺς πιάνουν κι' ἔπειτα νὰ ξεκινήσουμε.

Καταλάβαμε λοιπὸν πὼς δὲ μπορούσαμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μαζί τους, κι' ἀποφασίσαμε νὰ γυρίσουμε πάλι στὴν παραλία. Ἀλλὰ συλλογιστήκαμε τί θὰ γινόμαστε ἀπὸ τὶς κοροϊδίες τῶν μεγίλων γι' αὐτὸ τὸ κυνήγι ποὺ κάναμε.

Τότε λοιπὸν ἀποφασίσαμε νὰ μαζέψουμε χουχουλιοὺς μὲ τὶς χοῦφτες μας, (γιατὶ ἦταν πάρα πολλοὶ καὶ δὲν ἐδάγκαναν . . .), γιὰ νὰ μὴ πᾶμε τουλάχιστο τὰ καλάθια μας . . . ἀδειανά.

Μόλις φθήσαμε στὴν ἀποβήθρα ποὺ μᾶς περίμεναν, πράγματι γελάστηκαν στὴν ἀρχή, πὼς ἦταν καβούρια, ἀπὸ τὸ χρῶμα, κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν : «Ζήτω τὰ καβούρια».

Ἀλλά . . . μόλις πλησιάσαμε, τότε. . . ἄχ ! τί νομίζετε πὼς πάθαμε ; . . Νά ! ἀπλούστατα, μᾶς ἤλθαν οἱ χουχουλιοὶ στὰ μούτρα γιὰ τὸ κυνήγι ποὺ κάναμε στὰ ὡραῖα καβούρια . .

Λατάνια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

Ἕνας βασιλιὰς φυλάκισε κάποτε ἕναν αὐλικό, ποὺ εἶχε ὑποπέσει σὲ κάποιο παράπτωμα. Οἱ φίλοι τοῦ αὐλικοῦ παρακάλεσαν τὸν βασιλιὰ νὰ τὸν συγχωρήση. Κι' αὐτὸς γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῆ, τοὺς εἶπε :

— Θὰ τὸν ἔβγαζα ἀμέσως ἀπὸ τὴ φυλακή, ἂν μποροῦσε νὰ μοῦ προμηθέψη ἕνα ἄλογο ποὺ νὰ μὴν εἶναι οὔτε ἄσπρο, οὔτε μαῦρο, οὔτε ψαρί, οὔτε κόκκινο.

Κι' ἀπαρίθμησε ὅλα τὰ δυνατὰ χρώματα τῶν ἀλόγων.

Οἱ φίλοι του μετέδωσαν τὴν ἀπάντηση τοῦ βασιλιᾶ στὸν φυλακισμένο αὐλικό, ποὺ σκέφτηκε λίγο καὶ τοὺς εἶπε :

— Μάλιστα, εἶμαι σύμφωνος νὰ μ' ἐλευθερώση μόνο καὶ θἄχω εὐθὺς τὸ ἄλογο ποὺ θέλει.

Ὁ βασιλιὰς, ἀπὸ περιέργεια, πρόσταξε τότε νὰ ἀποφυλακισθῆ. Κι' ὁ αὐλικὸς τοῦ μήνυσε :

— Τὸ ἄλογο εἶναι ἕτοιμο καὶ νὰ στείλης τὸν ἱππokόμο νὰ τὸ πάρη. Ἀλλὰ οὔτε Δευτέρα, οὔτε Τρίτη, οὔτε Τετάρτη, οὔτε Πέμπτη, οὔτε Παρασκευή, οὔτε Σάββατο, οὔτε Κυριακή. Ὁποια ἄλλη ἡμέρα θέλεις.

Μαρουλιωτάκης

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ

Ὅλα τὰ μαλώματα, οἱ συμβουλὲς κι' οἱ τιμωρίες δὲν κατόρθωναν νὰ κόψουν τὸ ἀδιόρθωτο ἐλάττωμα τοῦ μικροῦ Ντίνου.

Ἦταν περίεργος, πολὺ περίεργος. Δὲν ἄφηνε πρᾶγμα στὴ θέση του. Τέρενε,—ὅταν δὲν ἔφθανε, ἄρπαζε σκαμνάκια, καρέκλες, —τὸ περιεργαζόταν, το σκάλιζε. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πὼς σπάνια τὰ πράγματα ξαναμπαίναν στὴ θέση τους . . γερά. Κι' οἱ κάμαρες πάνια ἔφεραν τὰ ἴχνη τῆς. . ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς : Καθίσματα ἀναποδογυρισμένα, μπουκίλια σπασμένα, συρτάρια ἀνάστατα, μαρτυροῦσαν πὼς τὰ χεράκια τοῦ Ντίνου δούλεψαν καλά.

Μὰ κεῖνο ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε ξεχωριστὰ ἦταν νὰ πειράζη τὴν ὁδονοπίστικα «Κολινός». Ἡ μυρωδιὰ τ' ἄρεσε, καὶ εὑρισκε καλὴ τὴ γεύση κάποτε, καθὼς ἄφριζε τὸ στόμα του, δοκίμαζε νὰ κάνη σαπουνόφουσκες,—καὶ τὰ φτωχὰ σωληνάρια ἀδειαζαν πάνω στὸ πάτωμα ἢ πάνω στὰ ροῦχα του.

Μιὰ μέρα, τυχαίως, μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς του. Ἦταν ἄδεια καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ χαρῆ.

Ἡ χαρά του διπλασιάστηκε καθὼς ἀντίκρυσε πάνω στὸ τραπέζι ὁλόκληρο κουτὶ μὲ σωληνάρια. Ἦταν ψηλά. Σκαρφάλωσε στὴν καρέκλα, γονάτισε, πῆρε ἕνα καὶ τ' ἀνοιξε. Ἤταν μαῦρο· δὲν τ' ἄρεσε καὶ τὸ πέταξε μ' ἕνα μορφασμὸ· τὸ δεύτερο ἦταν κόκκινο.

— Μέντα ! μέντα ! φωνάζει ὅλος χαρὰ καὶ τὸ βάζει στὸ στόμα.

Εὐθὺς ὅμως ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ τὶς φωνές.

Ἔτρεξαν ὅλοι τρομαγμένοι.

— Τί εἶναι, Ντίνο ; τί ἔπαθες ;

— Πικρό, μαμά, πικρὸ—κι' ἄλλα ἔφτυνε.

— Ποιό ; Ποῦ ; φώναξε ἀλλοιωμένη ἡ μαμά.

—Ἐκεῖ. . .σὲ τραπέζι...

Γύρισαν κι' ὅταν εἶδαν τὸ κουτὶ μὲ τὰ χ ὡματα, κατάλαβαν τὴ συνέβη κι' ἄρχισαν τὰ γέλια.

Ὁ Ντίνος σταμάτησε ἔκπληκτος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε πόσο γελοῖος γινόταν μὲ τὴ ἐλάττωμά του. ἀφοῦ ἀντὶ νὰ τὸν συμπονέσουν σ' ἕνα πάθημα, τὸν γελοῦσαν.

Ἔπαψε τὰ κλάματα καὶ δὲν ἐμίλησε...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὅμως, τὸ ἐλάττωμά του εἶχε κοπεῖ.

Ἀρχοντοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπάς :—Μὴ μιλᾶς, παιδί μου Νίκο, στὸ τραπέζι

Ὁ Νίκος :— Νὲ μιλῶ, μπαμπά, στὸ τραπέζι στὴν Ἑλενίτσα μιλῶ.

Γεώργιος Μ. Πέτρου

***

Ἡ μαμμὰ δίνει στὸν Τάκη ἕνα γλυκὸ καὶ τοῦ λέει νὰ τὸ μοιρασθῆ μὲ τὴν ἀδελφή του χριστιανικά.

— Τί θὰ πῆ χριστιανικά ; ρωτᾶ ὁ Τάκης.

— Νά, τῆς ἀδελφῆς σου νὰ τῆς δώσης τὸ περισσότερο, ἀπαντᾶ ἡ μαμμά.

Ὁ Τάκης τότε παίρνει τὸ γλύκισμα, τὸ δίνει τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς λέει :

— Μοίρασέ το σὺ χριστιανικά.

Γενοβέφα

***

Ὁ μπαμπάς :—Ἀκοῦς, Τοτό ; Νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ ἄλλη φορὰ μ' αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο τὸ Γεώργα, γιατί...

Ὁ Τοτός : -Ἔννοια σου, μπαμπά, καὶ δὲν ξαναπερνῶ ἀπὸ 'δῶ ὅταν εἶμαι μαζί του.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

***

Ἡ μαμμά :—Ἐ, Γιαννάκη ! Μὴν παίρνης τόσες κουταλιές. Τί εἶναι τὸ γλυκό ; σούπα ;

Ὁ Γιαννάκης :— Μ' ἂν ἦταν σούπα ἴσα-ἴσα δὲν θἄπαιρνα οὔτε μιά.

Πλάνο Δοξάρι

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομε τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι καὶ φέτος συνδρομηταί, πρέπει νὰ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Ὅσοι τυχὸν δὲν θέλουν πλέον νὰ εἶναι συνδρομηταί, ὀφείλουν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ 1ον τὸ 2ον καὶ τὸ 3ον τοῦτο φύλλον, γράφοντες εἰς τὴν ταινίαν τὸν τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον» διὰ νὰ τοὺς διαγράψω.

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τοῦ 1927 εἶναι ἕτοιμος κι' εὑρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Εἶναι τὸ ὡραιότερο δῶρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1928 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν τὸ θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ τὸ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἐπαίνων τοῦ 1927 πρέπει νὰ μοῦ στείλουν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου τὴν Σημείωσιν ποὺ δίδει ὁ Ὁδηγός. Εἶναι δεκταὶ καὶ γενικαὶ Στατιστικαὶ τῶν Ἐπαίνων τοῦ 1927.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15 Δεκεμβρίου 1927

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως», ἐκφράζει τὶς πιὸ θερμές του εὐχαριστίες σ' ὅλους ὅσοι θυμήθηκαν καὶ φέτο νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἑορτὴ μὲ γράμματα, κάρτες, τηλεγραφήματα. Ἡ ἀπόμηση αὐτὴ τῶν φίλων τοῦ ἔργου του τὸν κολακεύει, τὸν συγκινεῖ βαθιὰ καὶ τὸν ἐνισχύει.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Τὸ Ξεσπαθώμα ἄρχισε ζωηρό. Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τὰ καλά μου παιδιά : *Ἀλέξην Σ. Συρμόμουλον, Ἰωάννην Α. Πανᾶν, Ἄχ Πόλη, Ἁρμονίαν, Αὔραν τοῦ Ὀρφέως, Ἀφρισμένο Κῦμα, Γαλαξίαν, Μακεδόνα, Νόρμαν, Ἀρχαιωτοπούλαν, Ἐκδικητὴν, Ε. Πρωτοπαπᾶν, Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου «Ὀλυμπίων Θεῶν». *Ταρζὰν* καὶ *Γλυκομίλητην*, ποὺ ἐφρόντισαν νὰ μὲ καὶ ἐμοῦ ἐγγράψουν ἀπὸ ἕνα, ἀπὸ δυὸ κι' ἀπὸ τρεῖς νέους συνδρομητάς. Ἐλπίζω νὰ τοὺς μιμηθοῦν ὅλοι καὶ ἔρχω καθ' ἑβδομάδα νἀναφέρω ἀπὸ τόσους κι' ἄλλους τόσους.

Τὰ ἑξῆς νοστιμότατα μοῦ γράφει ἡ *Δάφνη* : «Ἔγνωρισα καὶ τὸν κ. Ξενόπουλο χωρὶς νὰ ἔρθω στὸ γραφεῖο σου· τὸν ἐγνώρισα στὸ δρόμο ἀπὸ τὴ φωτογραφία του. Δὲν εἶμαι ἐξόπινο κορίτσι ; . . Νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο. Προχτές, στὰ Νεοελληνικά, ὁ καθηγητής μᾶς παρέδιδε μιὰ κριτικὴ τοῦ Φαίδωνος γιὰ κάποιο ποίημα τοῦ Πολέμη. Ρώτησε λοιπόν ἂν, κατὰ τύχη, (ἄκου πράμμα·α) ἔξερε κανεὶς τί ἐστὶ Ξενόπουλος. Πέτυχες, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Σηκώνω τὸ χέρι μου καὶ λέω τὸ τί ἐστὶ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Μπράβο ! Παίρνω κι' ἕνα μπράβο καὶ κάθομαι. Μᾶς πέρασε γιὰ ζῶα, φαίνεται, ὁ κ. καθηγητὴς καὶ μᾶς εἶπε γιὰ τὸν κ. Ξενόπουλο πολλὰ-πολλὰ ὡραῖα πράγματα . . .» Βλέπετε; μιὰ Διαπλασοπούλα προσβάλλεται —καὶ μὲ τὸ δίκιο της, — ὅταν τὴ ρωτοῦν ἂν ἔξερε κατὰ τύχη τὸν Ξενόπουλο. Μὰ κι' ὁ καθηγητής της δὲν εἶχε τόσο ἄδικο : δὲν εἶναι ὅλοι Διαπλασόπουλα . . .

Δοξασμένη Ἴδη, πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψης ἀφότου πῆρες ψευδώνυμο. Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Συλλόγου, ποὺ ἐλπίζω νὰ ἐγγράψη πολλοὺς συνδρομητάς, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι ἐπὶ τοῦ Ξεσπαθώματος. Χαιρετίσματα ἀπ' ὅλους.

Ἡ *Βιολέττα* μοῦ γράφει ὅτι ὁ χορὸς τῆς Διαπλάσεως μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κοστουμέ, καὶ ἂς μὴ γίνη Ἀποκριές. Γιατὶ ἔχει διαβάσει πὼς σ'ὴν Εὐρώπη τέτοιοι χοροὶ γίνονται ὅλο τὸ χειμῶνα. Ἴσως, δὲν ξέρω. Ἡ Ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ γίνη γιὰ τὸ χορό, ἂς κρίνη κι' ἂς ἀποφασίση γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφει, τὸ ξέρω : Τὰ νεοφανῆ αὐτὰ περιοδικὰ κάνουν μεγάλη φλυαρία γιὰ νὰ τραβήξουν συνδρομητάς. Ἀλλὰ ξέρω ἐπίσης ὅτι τὰ Διαπλασόπουλα δὲν βλέπουν σ' αὐτὰ παρὰ κακότεχνες μιμήσεις, ἀντιγραφές, καὶ δὲν ἀκοῦνε τίποτα.

Ἕνα ρητὸ ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ παλιοῦ μου φίλου *Πολυδεύκη Καλδῆ* : «Ἡ Διαπλασις εἶναι ἀνάγκη, ὄχι πολυτέλεια». Ἀξίζει νὰ μείνη.

Ἔλαβα, *Πλάνο Δοξάρι*, καὶ σ' εὐχαριστῶ ξεχωριστά. Μ' αὐτὴ σας ἐφόμως ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες, ἔξη μῆνες τώρα, γιατὶ περίμενες νὰ ξεσπαθώσης. Ἂς ἐλπίσω πὼς θὰ μ' ἀποζημιώσης τώρα, γράφοντάς μου πιὰ συχνά.

Τρεῖς γενεὲς λοιπὸν ἔχω διαπλάσει ὡς τώρα Ἡ *Βοσκοπούλα*, ποὺ μοῦ εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν Πεντηκοντατετηρίδα μου «νὰ τὴν διπλασιάσω καὶ νὰ τὴν τριπλασιάσω», μοῦ γράφει ἀκόμη : Ἡ γιαγιά μου σ' ἔπαιρνε ἀπὸ 18 χρονῶν Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαψε νὰ ἔρχεται τὸ φύλλο σοῦ στὸ σπίτι μας. Γιατὶ ἔπειτα τὸ ἔπαιρνε ἡ μαμμά, ἔπειτα ὁ ἀδελφός μου καὶ, ἅμα ἔγινα δεκτὼ ἐτῶν, μ' ἔγραφαν ἐμένα στὴ θέση τῆς μαμμᾶς». Τί ὡραῖα !

Ὁμορφε Παλιάτσε, χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου. ἀφοῦ δοκίμασες ἄλλα περιοδικὰ «καὶ κανένα δὲν βρῆκες σὰν καὶ μένα». Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου καὶ τώρα ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης τακτικά, χωρὶς φόβο μὴ μὲ κουράζη ἡ . . . «φλυαρία» σου.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἐστείλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Γκιώνης, Πικρὴ Σκλαβιά, Περιστερά, Ἀνδαλουσία, Ἄμλετ, Λορέττα, Μακντόφ, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Ροζίτα, Σγουρόμαλλη, Ἠλιόβγαλτη, Ἀντιγόνη, Νυχτοπούλι, Σίφων, Πορφυρίς, Νίκος Τόσκας* καὶ *Μιράντα*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο

Πρωτοβουλία τοῦ *Ἀφρισμένου Κύματος* καὶ τοῦ *Ζανσελώρ*, οἱ φίλοι μου ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη μοῦ ἐστείλαν δῶρο γιὰ τὴν Πεντηκοντατετηρίδα μου δυὸ ὡραῖα βάζα ἐγχωρίου βιομηχανίας μὲ ἀρχαῖκὲς παραστάσεις. Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸν ἔρανο. Εἶναι οἱ ἑξῆς : *Ἀγγελῆς, Ἀλεπουδέλης Γεώργιος, Ἰωάννου Βασίλαχης, Καραφύλλα Ἀθηνᾶ, Κουμαριανοῦ Εὐγενία, Κουμαριανὸς Κλεάνθης, Μακρὴ Ρίτσα, Μακρῆς Κώστας, Μπενέλης Ἀντώνιος, Μπενέλης Εὐστράτιος, Μπούμπουρα Ρωίκα, Ψαραδέλλη Βαλεντίνη.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα ἀρκετὰ—κι' ὡραῖα—κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν. Ἄρχισα κιόλα νὰ δημοσιεύω. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ δύο προηγοφυλλάδια καθυστέρησαν κι' αὐτὸ τυπώνεται κάπως βιαστικά, ἀναβάλλω τὶς κρίσεις γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Γλυκομίληση, κ. (ΕΒ). Γαλήνη, κ. (ΙΜ). Ἔριψη, κ. (ΓΑ). Ὁμορφη Κουκλίτσα, κ. (ΑΤ). Βιλελμίνη, κ. (ΑΓ). Κόμης Κώστια, ἀ. (ΧΨ). Ἑλληνικὴ Θάλασσα, ἀ. (;;). Ρασπούτιν, ἀ. (ΧΙ). Συντριμμι, ἀ. (ΧΝ), Κινεζάκι, ἀ. (ΓΜ). Νίλς, ἀ. (ΑΚ). Πλανεύτρα Γιφτοπούλα, κ. (ΑΚ). Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, κ. (μαθήτρια). Ἀρκάς, ἀ. (ΙΓ). Τάνταλος, ἀ. (ΨΩ). Περιστερά, κ. (ΦΑ). Γαλανόλευκο Κῦμα, ἀ. (ΚΗ). Νὶκ Πέτερ, ἀ. (ΑΚ). Ἀρχιμήδης, ἀ. (Συλ. Μικρομτ.). Χαμίνι Ἀργοστολιώτικο, κ. (13). Κεφαλλονιτοπούλα, κ. (13). Λιάνα, κ. (ΒΣ). Τρελλὴ Λόλα, κ. (ΚΣ ἐτῶν 11).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, ἀ. Ψυχή, κ. Ἀλκηστις, κ. Μικρὸ Ἀλσατίς, κ. Βρύχος, ἀ. Σγουρόμαλλη, κ. Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέτη, ἀ. Βάρκα τοῦ Κανάρη, κ. Νὶκ Βίντερ, ἀ. Ἀρσὲν Δουπὲν, ἀ. Ντόριαν, ἀ. Χιονισμένο Πήλιο, κ. Ἀνεμοστρόβιλος, κ. Μακντόφ, ἀ. Περιπλοκής, ἀ. Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, ἀ. Αἶνος, ἀ. Ἀρτεμις Ἀμαρουσία. κ. Τσάρλεστον, ἀ. Γκιώνης, ἀ. Κόρη τοῦ Μωρωᾶ, κ. Πριγκίπισσα Ρεπανάκι, κ. Ἀποβροχάρης, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἐλισσάβετ Κουτσαΐδου* (χαίρω πολὺ ποὺ σὲ βρῆκα θὰ μοῦ γράψης τακτικά !) *Ὄλγαν Καψάλη* (θὰ χαρῶ ἂν πάρης καὶ σὺ φέτο φευδώνυμο· ἐκεῖνο ποὺ σὲ λάθησε ἦταν τυπικό· ἔτσι γράφει ἡ ὑπόμνησή σ' ὅλους·) *Τζογὲν* (ἔλαβα κι' ἀπὸ τὴν συντροφιά σου·) *Ἐλευθέρα* (ἔλαβα κι' ἀπὸ τὴν συντροφιά σου·) *Ρέαν* (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐξέλεξα καὶ χαίρω πολύ·) *Ἀβαντίδα* (χαίρω ποὺ ἀλληλογραφεῖς μὲ τὴν καλή μου αὐτὴ φίλη· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κι' ἐλπίζω νὰ κάμης πολλὰ ξεσπαθώματα μὲ τὸ ζῆλο ποὺ ἔχεις καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ βρῆκες·) *Μακεδόνα* (ἀπὸ σένα δὲν ἔχω παράπονο, μακάρι νὰ ἔκανες ὅλοι τόσο· γιὰ τὴ Σχολή, δυστυχῶς, δὲν ἔξερω νὰ σὲ πληροφορήσω· πρέπει νὰ ξαναγράψης·) *Ἀδωνιν* (ἀφοῦ χαίρεσαι τόσο ὅταν σοῦ ἀπαντῶ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ γράψης συχνά· σ' αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾶς, ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Δ. Γιαμουγιάννην* (εὐχαριστῶ ποὺ δὲν μὲ ξέχασες· εἶπα στὸν κ. Ξ. αὐτὰ ποὺ γράφεις·) *Μεάνιδα τοῦ Ἴονιου* (εἶδα στὶς ἐφημερίδες τί ὡραῖα ποὺ ἔγιναν στὴν πόλη σας οἱ γιορτὲς τοῦ Φωσκόλου·) *Μοναχοκόρην* (μὲ τὸ νέο θὰ ψηφίσης·) *Κ. Ἀφεντουλίδην* (ἔλαβα. εὐχαριστῶ πολύ·) *Φελαλήθην* (αὐτό, εἶδες. σοῦ ἐνέκρινα· ἔστειλα 10 λυσόγαστα·) *Νέμεσιν* (ὄχι, γερμανικὲς ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω, γιατὶ ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς φίλους μου ξέρουν Γερμανικά· Γαλλικὰ ὅμως ξέρουν σχεδὸν ὅλοι·) *Φῶτον Λάμψην*. (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Γεώρ. Β. Χ.* (ἐπειδὴ πέρασε καιρὸς καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἀποκτᾶ μερικοὶ νὰ .

Σεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Φεβρουαρίου.

28. Δεξίγριφος

Πλοῖο πρῶτα νὰ ζητήσῃς,
Ἄρθρο ὕστερα καὶ γράμμα,
Καὶ μ' αὐτὸ τὸ τριπλὸ κρᾶμα
Ἀπ' τὸν τάφο θάναστήσῃς
Μιὰ παλιὰ βασιλοπούλα,
Ἀγαθή, νοικοκυρούλα.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

29. Λογοπαιγνικὸς Δεξίγριφος

Πὲς ἀπὸ θαῦμα μιὰ γνωστὴ
Τῆς Γαλιλαίας πόλη
Καὶ νά, μεγάλο κάθισμα
Γιὰ νὰ καθήσουμ' ὅλοι!

Νέμεσις

30. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μ' ἕνα ἄρθρο,
Τἄλλο μου γράμμα κι' ἕνα
Μαζὶ ἀριθμητικό,
Καὶ βασιλιὰ μᾶς κάνουν
Τὰ τρία ἑνωμένα,
Ἀπ' τὴ Γραμμὴ γνωστό.

Κων. Π. Ξένος

31. Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνας ἀέρας δυνατὸς
Καὶ φλογερὸς σηκώθηκε
Στὸ ἴδιο του τὸ φύσημα
Κι' αὐτὸς ἀνακατώθηκε
Καὶ τῆς Εὐρώπης ποταμὸς
Εὐθὺς ἐφανερώθηκε.

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

32. Ψαρόκοκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * *
* * * *
* * * *

Μεγάλη θεά, οὐράνιον σῶμα,
ζῶον χρήσιμον, νῆσος, ποταμὸς
τῆς Εὐρώπης, ἀνθρωπάριον, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἔνδυμα πτωχοῦ.

Κοσμοκαλάστρα

33. Κρυπτογραφικὸν Τρίγωνον

1 2 3 4 5 = Ἀρχ. βασιλεύς.
2 1 4 5 = Λωρίον.
3 4 5 = Φωτιστικόν.
4 5 = Σύνδεσμος.
5 = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

(Νέον εἶδος) **Συμεὼν Β. Μαλαμᾶς**

34. Διπλὸ Κεφάλι

Ἴων, ἅμα, Ρέα, Βόλος, ὄρος, μέγα, αὐλός.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τἀρχικὰ νἀποτελοῦν κάποιον ἀρχαῖον.

Ἀλπινιστής

35. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ ἑπτά, ἀποτελοῦν κριτὴν τοῦ Ἅδου:

1, Ἥρως τοῦ 21· 2, Πορθμὸς τῆς Ἑλλάδος· 3, Νῆσος ἱστορικὴ· 4, Ἀρχαῖος βασιλεὺς· 5, Μικρὰ ὁδός· 6, Υἱὸς θεοῦ.

Τσεύχτρα

36. Μικτὸν

μ - ου - τς : υου - τρτ

Ἀμφιτρίτη

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του. — Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του. — Μὲ τὸν περιπετειώδη «Μοκοκό». — Μὲ τὸν συγκινητικότατο «Τζάκ». — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακές». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἔξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἔξωτ.)

37. Γρῖφος

$\frac{\text{Ν Ρ}}{0}$ + κ' Ἄττη κι' Ἴσις.

Νεάνις τοῦ Ἰονίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

38-39. Cinéma-Rébus

1. Ἱερὸς κάδος
2. Σημεῖον τετράγωνον.

Δύο γάλλοι πολιτικοί.

Μίμης Πρώϊμος

40. Acrostiche

Les premières lettres des mots si-dessous forment nom des plusieurs rois de France:

1, Ville de France; 2, Montagne célèbre de Grèce; 3, Roi d'Ithaque; 4, Reine d'Espagne; 5, Fleuve de France.

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 39-40

568. Ἄρης (Ἄρης, τά.)— 569. Λάθος (λᾶ, θώς.)—570. Ὕπνος-ὕμνος.— 571. Πέστη - Τσέπη. — 572. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ἰνδός, νάρδος, Δανία, Ἄρνος, Ροδανός, οἶνος, Σινᾶ.)—573.

Ι Α Σ Ι Ο Ν
Μ Υ
Β Θ Α Γ Α Σ
Ω Β Ο Ι
Ν Ρ Σ Μ
Υ Ο
Σ Σ

574. *Αἴεν ἀριστεύειν.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ μέσου τῆς κάτω πλευρᾶς, κυκλικῶς.)— 575. *Σοφοῖς χρῶ.* (Αἱ λέξεις: ΣΟΦοΣ Ο Φ κλῆς, ΟΙΣτρος, ΧΡΩμα, Ο Ι Σ 576. Ὁ Σωκράτης ἦτο Χ Ρ Ω σοφός.—577-581. Par R: *chaire, char, pire, rang, Mars.* 582. L'écolier est obligé de se lever pour suivre son cours; tandis que la rivière suit son cours dans son lit.

583. Σαλαμὶς (σαλάμι, ς.) — 584. Ὀπώρα - ὥρα.—585. Φινεύς-φονεύς.— 586. Ἀσπὶς (τὸ ὅπλον καὶ ὁ ὄφις.)—587.

Γ Γ Η
Α Ε Κ
Β Ω Ι
Α Α Ε Ρ Τ Η Σ
Ε Γ Ι
Μ Ι Η
Α Α Α

588. ΓΛΑΥΞ (λύγξ, αὔλαξ, ὕλαξ, ξύλα.) —589. Ζάχαρι (ΑΙΖΑ, ΧΑΡΙκλεια...) --590. ΖΕΥΞΙΣ (Ζήνων, ΘΕτις, πτΥον, Ἀλέξανδρος, Κασσιόπη, ΛυσίαΣ.)— 591. Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν.—592. Τὰ σπουδαῖα μελέτα.—593. *Ὁ Ναπολέων ἐνίκησεν, ἀλλ' ἐνικήθη.* (ὃν ἀπὸ λέων ἐν οἴκοι, σ ἐν ἁλ, ἐν οἴκοι θη.) — 594. CLOVIS (Clarté, Lacheté, Orgueil, Verité, Inferieur, Soir.) — 595. Tout nouveau tout beau.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ'—42/

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μηνιαῖον γραμματοσημειολογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμ/συλλεκτῶν. Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ δραχ. 35. — ἐξωτερικοῦ φρ. γαλλ. 15.— ἢ σελλίνια 3/— ἢ δολλάρ. 0,75.—Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

/ΚΗ'—43/

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. σᾶς ἀποστέλλομεν ἅμα μᾶς ἐπιδάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. (Ἐκδοτικὸς Οἶκος Γ. Τσουκαλᾶ, Κάνιγγος 11, Ἀθῆναι.

(ΚΗ'—44)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ» ΑΘΗΝΑΙ

Γεν. Δ/σις: ΕΡΜΗΝ Κοδριγκτῶνος 42α
Ἱδρυταί: ΜΙΧΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΑΣ, ΛΕΩΝ
Ἀποταλ. ἐκλογῶν 27/11/27:

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρόεδρος: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ
Ἀντιπρόεδρος: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Γραμματεύς: ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΩΑΝΙΚΟΝ
Ταμίας: ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ
Σύμβουλοι { ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ, ΔΟΥΞ ΤΗ' ΟΡΛΕΑΝΗΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΥΣΤΑΣΙΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ξεσπαθώματος: ΣΥΡΚΟΥΦ
Διαγωνισμῶν: ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
Ἀντιπροσωπειῶν: ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ
Δημοψηφίσματος: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΛΛΑΣ
Ἀποκαλύψεων: ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Πειραιοῦς: Μιράντας, Παλαιοῦ Φαλήρου: Τσουρεξῆς, Μυτιλήνης: Γκιώνης, Σουφλίου: Ἀπόγονος Ἡρώων.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝ.— ΑΠΟΤΕΛ. Δ' ΔΙΑΓ. Ἐλάβομεν 21 ἀπαντήσεις. Στείλαμε κουπόνια εὐχαριστώντας στείλαντας.

Διαγωνισμῶν.: ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

/ΚΗ'—45/

Παράρτημα ΠΑΝΑΤΣΟΝ, Ξεμρῶν.
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Τὸν Πλάνο Δοξάρι, 2ον Σφίγξ. Στείλατε Δ/σεις. Ἀπαντήσεις ἀλίγαι.
Ὁ πρόεδρος: ΤΑΡΖΑΝ

/ΚΗ'—46/

Παυλίδη καὶ Δ. Τριανταφυλλίδη ἐν καὶ ἀποκαλύφατε ψευδώνυμα ἅτινα σᾶς ἐμπιστεύθην. ἀπεστάτε καὶ . . . ΙΔΟΥ (Βεβαιῶ ὅτι τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἀποκαλύφατε δὲν ἀνήκουν εἰς Νῖκον καὶ Μαίρην Πένου. — Διάπλ. Ἀπαντήσατε λοιπόν, ΚΥΡΙΟΙ.

ΤΑΡΖΑΝ

/ΚΗ'—47/

Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ κατεδάφινει στὸ δημοψήφισμα περιμένοντας τὸν ψῆφο ὅλων. Δούλη Δωδεκάνησος, Νέμεσις, Ἰζόμόντα, Ἀριστοκράτισσα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Περιμένω. Δ/σις: (ΚΗ'—5).

/ΚΗ'—48/

Η Μάγισσα δὲν ἀνταλλάσσει πιὰ Μ. Μ. οὔτε ἀλληλογραφεῖ μ' ὁποιονδήποτε.

/ΚΗ'—49/

Μιμόζα μου, ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία μαζί σου.

Λατάνια

(ΚΗ'—50)

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν ἐγράφω παρτῶν. Προθεσμία δίμηνη. Συμμετοχὴ ἐλευθέρα. Βραβεῖα πρωτότυπα. Δ/σις Αἰόλου 95, Ἀθῆναι.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΜΑΡΥΣΙΑ ΤΑΝΤΑΛΟΣ

/ΚΗ'—51/

Ἀνέσπερη Εὐτυχία, Κρίνα, στὴ γιορτούλα σας μόρίες καρδιόγκαλτες εὐχ.

Γκιώνης, Ἀφρισμένο Κῦμα.

/ΚΗ'—52/

Ἡ περινὴ καλή σας φίλη Πριγκίπισσα Ρεπανάκι καὶ ἡ ἀδελφούλα της Τρελὴ Λόλα ἀνταλλάσσουν Μ. Μ. καὶ ἄλλα λογραφοῦν μὲ ὅλους. Περιμένουν ἀπὸ ὅλους δύο τετραδιάκια στὴν Δ/σιν: Π. Β. Πιτταποῦ 14, Θεσσαλονίκην.

/ΚΗ'—53/

Μοναχοκόρη, Παραπονεμένη Μοναχοκόρη τιτσα, Σταυραετέ, Κάτη Πορφυροπούλου κτλ. λίγη ὑπομονή καὶ θὰ σταλῶ. Νέμεσις καὶ Καλοκαιθόσπορε, πόσο θέλω τὸ τετραδιάκι σας. Νὰ περιμένω;

Πριγκίπισσα Ρεπανάκι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικά του Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17,50, 5,50 καὶ 7,50).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, διὰ ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια. Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρᾶς ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶπης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙς ΕΓΝ. Τ. ΣΚΕΡΓΙΑΔΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΩΝ